

Per diverses circumstàncies havíem endarrerit la trobada amb Albert Sala i Rodríguez (Olot, 1961), que finalment s'ha produït. És una persona discreta i reservada, molt reclosa al seu estudi, que quasi sempre ha passat desapercebuda a la ciutat. Difícilment participa en cap dels actes socials de la població, exceptuant els del Club d'Escacs, joc al qual és un gran afeccionat. També col·labora amb el Col·lectiu de Cinema, amb el qual va dirigir alguns curtmetratges fa anys. Diu que li complauen el silenci i la introspecció que resulten imprescindibles per competir als escacs, àmbit en què gaudeix d'un univers previsible sense ensurts. Ha exposat regularment durant molts anys en dues sales d'art, la Nonell de Barcelona i l'Alcolea de Madrid, on feia exposicions amb un notable èxit fins fa uns anys, ja que, segons manifesta, el mercat de l'art quasi ha desaparegut.

El realisme

d'Albert Sala

JOAN SALA > TEXT

SALVADOR COMALAT > FOTOS

Sense títol. 2016.
Oli sobre tela.
130 x 195 cm.

Roadway, 43 Street.
Oli sobre tela. 60 x 81cm.

Comenta d'entrada que els seus quadres no són propers a l'hiperrealisme americà, sinó que —tal com ell els veu— són més semblants al realisme de l'escola de Madrid, d'Antonio López, sense voler-lo imitar. Evidencia un paral·lelisme en la pretensió d'interpretar el coneixement a través de la reproducció objectiva de l'entorn, i en la pràctica d'un positivisme ideal. Afirmar que intenta transmetre el sentit de perfeccionament per construir un món millor en progressiva evolució, sempre més bell. És defensant aquests ideals que es defineix com a realista, i ha escrit diversos textos per als catàlegs de les exposicions, en els quals es reafirma en aquesta tendència artística.

Ha volgut representar amb tot detall allò que tenia davant seu. Recordar que a l'escola on anava de petit li feien copiar

> Gran part de la seva obra és molt detallada, amb fines pinzellades quasi inapreciables, i gran riquesa de tons

làmines i evoca, contrariat, com el recriaven pel realisme que aconseguia en cada dibuix, tan fidel a la làmina que els mestres es pensaven que ho havia calcat. No s'explica com arribaven a aquesta conclusió si la proporció del model i del treball definitiu no coincidien. Fer-ho bé —diu— tenia penalització. Sempre ha estat un perfeccionista, i opina que esta-

va en contradicció amb l'ambient acadèmic imperant en el seu entorn.

Ha dibuixat molt. Evoca que de petit anava tot el dia amb el llapis a la mà i representava tot el que veia: il·lustracions, revistes o panoràmiques des de casa seva. Fins i tot reproduïa els dibuixos animats infantils de les sèries de la televisió. Encara conserva els quaderns d'aquell període, plens de grafismes.

Als tretze anys va anar a l'Escola de Belles Arts d'Olot, on no se sentia còmode amb la pedagogia que s'hi impartia, ja que els seus mestres el dirigien cap a allò que ell considera un manierisme de grans pinzellades desordenades. Així es deixava la tela amb molts traços només insinuats, que segons ell eren traços sense acabar de resoldre. Trobava que l'obra no estava del tot conllosa, i per tant hi continuava treballant. Quan li feien alguna correcció damunt la tela considerava que li espatllaven el

Sense títol. 2015-16.
Oli sobre tela. 130 x 195 cm.

quadre. Acaba afirmant que el van deixar per inútil. El seu era un llenguatge diferent del dels seus mestres.

Conserva d'aquella època un conjunt de bodegons molt detallats, com ha fet sempre, que podrien resultar una mica obsessius, amb una pinzellada quasi inapreciable: una altra de les característiques que s'ha repetit sempre en les seves teles. La seva tècnica preferida ha estat l'oli, amb la qual ha fet quasi tota l'obra.

Diu que a casa seva sempre havien estat molt exigents amb ell, i pensa que d'aquí podria arrencar l'obsessió de l'obra ben acabada, que per altra banda li provoca una constant insatisfacció, ja que mai no està resolta del tot: sempre hi pot haver més concreció, més detalls. Mai no està prou satisfet de res del que fa.

En aquell període d'adolescent va començar a pintar paisatges del natu-

> *Vol plasmar l'atmosfera, la llum, transmetre la seva personal manera de veure el món*

ral, à *plein air*. La seva intenció principal era captar l'atmosfera i el color, i segurament amb menys preocupació pels detalls que en el cas dels bodegons.

Va tornar a l'Escola de Belles Arts d'Olot dels 26 als 30 anys per adquirir una titulació acadèmica: graduat en Arts Aplicades i Oficis Artístics. Va aprendre moltes tècniques de diferents matèries, des de les bidimensionals clàssiques als diversos tipus de gravats o d'escultura. Considera molt

profitoses les classes-taller que va rebre. Conceptualment, les lliçons que li van impartir conduïen a l'estalvi de mitjans expressius. En posa un exemple: li comentaven que per plasmar un bosc ple d'arbres no calia pintar-ne cent si n'hi havia prou amb deu o amb un de sol representat per una simple línia. L'Albert en pintava cent.

Va anar deixant el paisatge de panoràmiques dels entorns naturals i vistes d'Olot per centrar-se en l'urbà, sobretot el de ciutats com Barcelona i Madrid, que li demanaven les galeries on penjava molta obra anualment, però també es va interessar per pintar d'altres ciutats. Té sèries de carrers i places de París, Venècia, Nova York, i algunes marines, com les de Cadaqués o Calella. Eren pintures de grans dimensions fetes a l'estudi a partir de moltes fotografies preses del natural. No agafa una sola imatge per fer l'obra

Sense títol. 2016.
Oli sobre tela. 195 x 130 cm.

definitiva, sinó que hi superposa un munt d'imatges. D'aquesta manera pot ampliar els objectes que hi surten representats. També té una sèrie de figures humanes i de retrats, predominantment de figures femenines.

Li interessa especialment retenir l'atmosfera, la llum d'un espai, d'un barri, d'una ciutat, captant un precís moment del dia. La intencionalitat és transmetre la seva personal manera de veure el món. Creu —i hi insisteix repetidament— que val la pena l'esforç de capturar el que es veu, sense menysprear res a l'hora d'observar i

> Val la pena l'esforç de pintar el que veus sense menysprear res —diu— però és un afany poc pràctic, ja que et fustigues en aquest intent mai aconseguit del tot

compondre. Continua afirmant, però, que és un afany poc pràctic, ja que es fustiga en aquest intent mai aconseguit del tot. Un quadre és un fotograma d'un instant, i opina que és impossible plasmar-lo fidelment ja que al cap d'un segon aquella realitat ja ha variat.

Al Soho de Nova York va exposar diverses vegades en la galeria d'un dels fills Acolea, i va rebre una oferta d'un important galerista americà interessat a exposar regularment els seus paisatges urbans de Manhattan. Va declinar aquell oferiment per la feina que ja tenia en les galeries catalana i

Àngels. 1990.
Oli sobre tela. 65 x 54 cm.

madrilenya. Ara, però, lamenta aquella decisió, per la facilitat que li donava tenir les galeries a prop i estalviar-se els costosos i complicats tràmits administratius que comporta transportar l'obra a l'estranger.

Enguany ha fet un canvi formal en el qual ara està totalment implicat. Va deixant la gran saturació d'objectes i detalls que omplien les teles, i en les seves darreres pintures simplifica els elements representats, una mostra dels quals il·lustren el text, que són les peces dels dos últims anys. Hi apareix pintada quasi sempre, i repetidament, una sola

> Després de tant de temps posant l'accent en el contingut, ha trobat una nova direcció en el formalisme simbòlic

persona: un familiar seu difunt des de fa anys, al qual evoca per l'interès que sent cap a ell, com un homenatge pòstum. Unes vegades és jove, d'altres un home madur. Aquest model pot definir una sèrie de grans teles, en les quals treballa actualment. Li sembla que abandona progressivament el realisme per endinsar-se més en el simbolisme, una opció que potser en futurs treballs s'anirà exemplificant de manera més manifesta. El cert és que l'*horror vacui* d'etapes anteriors es va moderant.

Joan Sala